

טוראי שרשוב, אליהו

בן רבקה ודויד, נולד ביום ט"ו בשבט תרפ"ח (6.2.1928) בחדרה, בה בילה את רוב ימיו. הוא למד בבית-הספר היסודי במושבה, בבית-הספר החקלאי בפרדס חנה, ולבסוף - בבית-הספר התיכון במושבה. עוד בשבתו על ספסל-הלימודים נמשך לבו לנשק וחלום חייו היה להיות נשק ולשכלל את אמצעי-המגן של העם. בבית-הספר נתגלתה בו נטייה למדעים המדויקים, היה מפרק מכשירים שונים ומרכיבם מחדש ורבים נסתייעו בידיעותיו בתחום זה. לאחר שעבר את אימוני הגדנ"ע צורף לפלוגות החי"ש במושבה והשתתף בפעולותיהן. בימי השתוללות החיילים הבריטיים מן המחנות שבסביבת פרדס חנה נפגע מכדור ברגלו בהגיגו על זולתו. אף כי לא החלים לגמרי מפצעיו חזר עד מהרה לבית-הספר והשתדל להתגבר על הקשיים שנתקל בהם בלימודיו. בימי הדיון בעצרת האו"ם על גורל ארץ-ישראל נתבקשו תלמידי הכיתה לכתוב חיבור על המדינה העתידה לקום. אליהו בחר בנושא הצבא, נושא שהיה קרוב ללבו.

כשפרצה מלחמת-העצמאות והוא עדיין תלמיד, היו רואים מדי פעם איזה "כלי" שקיבל לתיקון נושר מבין ספריו. אליהו עזר אז לנשק הנפתי ועסק בכל שעת פנאי בתוכניות להתקנת מרגמות משוכללות יותר. כשהחלו הקרבות הראשונים השתתף בהגנת המושבה, ועם פלישת האויב לארץ לא יכול עוד לשבת על ספסל-הלימודים והתגייס לצבא ושירת בחטיבת "גבעתי". את אמונו בכוח הלוחם העברי ביטא באחד המכתבים לחייל אלמוני, שצירף אל ה"שי לחייל": "דמותך עומדת לפנינו ובך אנו תולים תקוותנו במערכה". ימים ספורים לאחר שגויס נשלח עם מחלקתו להגנת ניצנים. חבריו מספרים כי היה חש מעמדה לעמדה, תחת האש החזקה, ומתקן את כלי-הנשק.

לאחר שנבלמה התקדמות הטור המצרי ליד אשדוד נותר קיבוץ ניצנים בעורפם. המצרים הבינו כי נקודה זו יכולה לשמש בסיס לפעילות כוחותינו בעורפם ולפיכך ריכזו כוח ניכר כדי לכובשה. ההתקפה המצרית הונחתה ביום 7.6.1948. מבעוד לילה הופגז המשק קשות ועם בוקר החלה הסתערות הרגלים, אך זו נבלמה באש המגינים. המצרים הגבירו את ההפגזה ואף הפעילו מטוסים שהפציצו את המשק וגרמו נזקים כבדים. בחסות חיפוי זה התקדמו כוחות רגלים ושריון מצריים והצליחו לחדור למשק ולהשתלט עליו. בקרב זה נפל, ביום כ"ט באייר תש"ח (7.6.1948), כשפגז פגע בעמדה שבה פעל. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בניצנים.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את פולם

אליהו שרשוב

ל ד מ ו ת ו

בשנת תש"ח בא למחלקה השביעית של בית הספר התיכון
בחדרה תלמיד חדש. מבוגר היה מבני המחלקה וזר היה
לרובם. היה זה אליהו.

עד מהרה הלכה הזרות ורפתה. ניכר היה, כי ריבוי
מוסדות הלימוד בחייו הקצרים נתנו את אותותיהם במאבקו
לפילוס דרך חייו. הוא חיבב את המקצועות המדוייקים.
עם מדעי הרוח לא היה "שוה בשוה"... וההבעה בכתב ובעל
פה היתה מתנפצת אל מכשולי הדקדוק והכתיב. מצמצם היה
במילים בשל נטייתו למעשיות. המכשיר, המכונה, הנשק - הם
שהעסיקו את ידיו והגיגיו.

עודו ילד היה מטפס אל מפתחות החשמל, התקעים
והשקעים בביתו. הרכיב ופירק קונדנסורים ומצברים, ויותר
מאוחר אקדחים ושאר כלי נשק. בשנתו העשירית הגביהו
בביתו את אביזרי החשמל, לבל תגיע אליהם ידו. מאוחר יותר
הוציאו את כל מנגנון החשמל מהבית, כדי לא להסיח את דעתו

אליהו שרשוב

מהלימודים.

בגבור המאורעות התמכר כולו לטיפול בנשק. בקי היה
במנגנוניהם: הרכיבם, פירקם, תיקנם. הם דובבו את לבו.
באחד מימי ההשתוללות של הצבא הבריטי בסביבה פגע
כדור ברגלו בלכתו בקרבת בית הספר. הוא שכב והחלים, אך
גם לא לגמרי. שכנו לספסל הלימודים היה תלמיד צעיר ממנו,
שלא אהב ביותר ללמוד. אליהו ניסה להשפיע עליו בשיחה כי
יטיב את יחסו לבית הספר. אחר כך סיפר: "ניסיתי לדבר
אתו; הוא התרתח, אף פגע בי. יכולתי לענות לו... שתקתי".
בימי הויכוח באו"ם בשאלת ארץ ישראל ביקש אליהו
להרצות בכיתה על צורתו של הצבא במדינה היהודית העתידה.
הרצאתו היתה עניינית ומרתקת. הוא גולל את פרשת הצבא
העברי שיקום, על שלוחותיו השונות וצביונו. התפתח ויכוח
והוא השיב בהגיון רב לשאלות ולהערות.
בראשית מאורעות הדמים המשיך אליהו ללמוד. הוא העלה
את רמת לימודיו. ציוניו היו טובים יותר. לאט לאט השתנה

אליהו שרשוב

המצב. עניינים אחרים העסיקו אותו. יש שהציץ מתיקו "כלי"
חשוד שנמסר לו לתיקון. השליש השני נגמר בקושי. הוא לא
יכול היה להוסיף לשבת על ספסל הלימודים. החזית משכה
אותו.

הוא וחבר הקדימו בחודש את יציאת הכתה. שניהם נפלו
בקרב. "עד עתה לא רציתי ללמוד", אמר עם ראשית
התגייסותו, "עכשיו פשוט אינני יכול... אינני יכול..."
תקותו הכמוסה היתה כי יהי נשק. הוא ירד לנגב. תחילה לא
שמעו ממנו דבר; הדרכים היו משובשות; אין מגיעים כמעט
מכתבים. פתע באה ידיעה: הוא היה בניצנים... נעדר...
ואחר כך - איננו. נפל בקרב...

מורו א. זמרוני

אליהו שרשוב

איך נפל?

ביום 7.6.48 פתחו המצרים בהתקפה על משק ניצנים. כ-150 איש החזיקו במקום. מחציתם חברי המשק, ומחציתם מאנשי גדוד 3 של חטיבת "גבעתי". נשקם היה נשק קל בלבד, וכלל ארבעה מקלעי-ברן, מרגמת 52 מ"מ ופיאט אחד. המשק נמצא בשטח נמוך, הקשה להגנה.

המצרים הקצו להתקפה על הנקודה את גדודם התשיעי שהוגבר בפלוגה מגדוד אחר, וכן מחלקת טנקים, פלוגת משוריינים, גדוד תותחי 25 ליטראות, סוללת תותחים נגד מטוסים, שני סוללות תותחים ומטוסי קרב.

ההפגזה על ניצנים החלה עוד בחצות ליל 6-7/6/48. בשש בבוקר החלה ההתקפה עצמה. המשק כולו כוסה באש ארטילרית. תותחים נגד טנקים פיפצו את העמדות הבולטות בזו אחר זו. לאחר מכן באו ניסונות הפריצה. ניסיון הפריצה הראשון - נהדף. המטוסים הוזעקו לסיוע קרוב. סמוך לשעה 11:00 ניסו לפרוץ שנית; הפעם בסיוע מחלקת טנקים. הפיאט היחיד שהיה

אליהו שרשוב

בידי המגינים התקלקל, הטנקים חדרו למשק, ובעקבותיהם באו הרגלים.

עתה ניטשו קרבות במשק עצמו. הקשר האלחוטי שלו עם חטיבת "גבעתי" נפסק, והקרב - דומה היה כי אבוד הוא. משלא הגיעה תגבורת וכדי שלא יפלו המגינים בידי האויב, ניסו לפרוץ מן המשק, דרומה, דרך הפרדס. אך המצרים כיתרו מצד זה. לאחר אבידות ניכרות שבו המגינים לתוך המשק, מדולדלים ומכותרים נכנעו בשעה 16:00. 33 איש - מחציתם חיילים ומחציתם חברי המשק - נפלו שם. שלושה מאנשי העמדות הצליחו להמלט, להסתתר בקרבת מקום עד הערב, ולהסתנן בלילה לעבר קווינו. היתר הובלו דרך מגדל לשבי המצרי.

תלמוד

שלושה דורות של משפחת שרשוב

(כותרת של התמונה)

בערב מורשת המסורת השני לחללי חודש סיון נפגשו שלושה דורות של משפחות שרשוב, קרוביו של אליהו שרשוב ז"ל, שנהרג בקרב על ניצנים במלחמת העצמאות, לפני 52 שנים.

בערב המורשת הראשון, שהתקיים לפני שנה, שמעו לראשונה את סיפורי הקרב והגבורה שהתרחשו בניצנים. בעקבות הרצאתו של אריה יצחקי, היסטוריון צבאי, החלו קרובי המשפחה לחפש תשובות לשאלותיהם הרבות בקשר לקרובם, אליהו ז"ל: אודות הקרב, החיילים שנטלו חלק, המפקדים, הפקודות, וכו'. הם נפגשו עם יצחק פונדק, מי שהיה מפקד גבעתי שהתלווה אליהם במסע בשטח ניצנים, ותיאר את מהלך הקרבות באיזור ניצנים. בעקבות ערב זה התגלו דברים מופלאים ונתסרים שאף גרמו לאחיניתו של אליהו שרשוב ז"ל לבחור להקדיש את עבודת השורשים שלה לזכרו של דודה.

השנה, כאמור, נפגשה המשפחה המורחבת של אליהו שרשוב ז"ל בערב המורשת, והם ממשיכים את המסורת כאשר הם מגיעים ומפגישים את הדור השלישי עם הנושאים שעד כה היו נסתרים.

ערבי מורשת והנצחה מתקיימים מדי חודש עברי, ומוקדשים לחללים שנפלו במשך השנים באותו חודש. ערבי המורשת פתוחים לקהל הרחב. לבירור פרטים ניתן להתקשר לטלפון 06-6342004 בין השעות 09:00 - 12:00 ובין 17:00 - 19:00 בימים ראשון עד חמישי.

שנת
6/2000

ב - 1983 מאגעי - צירי של צ'ו תלח

של מל של מליו ושרשז כל גוסז מ קיי הצצצח
אפוחז עמקמ באז צ'ולט עמ - סיווי חיוו וזענז
לז מועזנין.

50 שרז, גזי שרז בשרז, בזמ כערק אכליו אמחז
יכליו, צורק צ'צז 53 אערז אחרמו "עזעז -
צ'צז" צ'צז - מל של מליו ע'אז וצ'צז -
עזעז - צ'צז, פישזבי, פאוק - פאוק -
חיוו צ'צז לקז עז.

מ "עזעז - צ'צז" - צ'צז - צ'צז חיוו צ'צז
מל מל מל מל מל

צ'צז עז מליו מליו מליו מליו מליו
מליו מליו מליו מליו מליו מליו
מליו מליו מליו מליו מליו מליו

קרבז פאעז מליו מליו מליו מליו מליו
מליו מליו מליו מליו מליו מליו
מליו מליו מליו מליו מליו מליו

עזעז עזעז עזעז עזעז עזעז
עזעז עזעז עזעז עזעז עזעז
עזעז עזעז עזעז עזעז עזעז

3/..

אברהם בן יוסף ז"ל 53

הנהגות ודרכים "הנהגות" ודרכים
הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים
הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים
הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים
הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים

הנהגות

הנהגות

30.6.99

הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים
הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים
הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים
הנהגות ודרכים הנהגות ודרכים

כתבה שלמה פון סאפיר
אחיה של אליה שחלה
בגיל 53 ביום
052-2260955 חופ

53 כוכב
הרב סאפיר 23
תל אביב
03-5466174

בקבר אחים בניצנים כך שגם קבר לפקוד ולבכות עליו לא היה לנו.

בחירתה של שני לכתוב על אליהו אחי כנושא עבודתה רגשה אותי מאוד ואפשרה לנו המשפחה להתמודד עם העבר. בעקבות עבודה זאת נפגשנו כל המשפחה הרחבה מגדולים ועד קטנים למסע במנהרונ הזמן ובעזרתו והדרכתו של תא"ל מילואים יצחק פונדק, מפקד גדוד 53 למדנו את סיפור הקרב, העלינו קווים לדמותו של אליהו, למדנו על ימי חילו האחרונים, על שעותיו האחרונות ועל סיפורי הגבורה של לוחמי ניצנים אשר נפלו על הגנת הקיבוץ.

לא נפרדתי מאליהו כאשר התגלס וכתביבת עבודת השורשים עליו אפשרה לי לכתוב לו מכתב. ברוחכם אקרא אותו -

"לאחי אליהו"

52 שנה עברו מאז שנפלת בקרב ניצנים במלחמת השחרור. 52 שנה של געגועים, עצב וזכאב שהזמן אינו מרפא. אני, אחותך הקטנה, הייתי בת 10 כאשר נהרגת ו-52 שנים אני נוצרת בליבי את זכרוניך, ואת דמותך כאח בוגר, גבוה, יפה, עיני תכלת צוחקות ופניך תמיד מאירות.

זוכרת אני את הטיוולים אתך לשדות ירוקים ופורחים, ואני עדיין מרגישה את דופק לבך כאשר נשאת אותי על כתפייך החזקות או, כאשר הרכבת אותי ל"סיבוב, על אופניך החדשים אשר ההורים קנו לך. תמיד דאגת, תמיד פנקת ותמיד שמרת על אחותך הקטנה.

נער צעיר היית אבל... רצית להספיק כל כך הרבה ולעשות כל כך הרבה.

אני זוכרת את אחבתך לצילום שהותירה אותנו עם תמונות רבות וזכרונות נעימים. ומי בכלל חשב אז, שמתחביבך זה נהנה אנחנו שנים רבות?

זהו הקטן שלנו, שחילתי כל כך גאה להיות בין הבודדים שהיו שותפים לו זה - הסליק שבנית במרתף ביתנו, שם עמלת על תיקון כלי הנשק של ההגנה.

ואהבתך זו לנשק היא זאת שבסופו של דבר הביאה אותך עם פרוץ מלחמת השחרור לשמש כנשק בקיבוץ ניצנים עם גדוד 53 של חטיבת גבעתי. ואנחנו בבית לא ידענו... וחוטר הידיעה הוא הנורא מכל.

אליהו, התקופה הקשה ביותר הייתה התקופה הארוכה בה נחשבת לנעדר. אנונו בבית, התנדנדו בין תקווה ליאוש - האם נפלת בשבי, האם אתה כבר לא בין החיים והאם, והאם, והאם....

וכך תינו ללא תידים במשך כשנה ארוכה ונוראית עד שהבשורה הנוראה הכתה בנו וריסקה את שביבי התקווה שעוד נותרו לנו. תקוותנו כי נפלת בשבי נגוזה ובמקומה תפחה על פנינו הידיעה הנוראה כי אתה אינך בין החיים וכי כל שנותר לנו זה קבר אחים בניצנים.

אליהו, אני דאחזתנו עזה שכה אהבה והעריצה אותך, סיפורנו לשני עליך, על לדותך, על אופייך, על דמותך ועד כמה היית אהוב על כולם.

אליהו אחי 52 שנים וכאילו רק אתמול...."

מילק
2/7/00
סאפיר

הבית התרוקן...זרים עשו בו כחפצם...אליהו כבר לא ישוב. והחליטו לתרום לעירייה זיכרון לאליהו..

לפני כבוד

לפתע, כן לפני שנה ב_1999 קבלתי הזמנה בפעם הראשונה. מיד לבנים חדרה במסגרת פעולות הנצחה ומורשת מקיימים ערבי זיכרון לנופלים. לפי חודשי הנפילה העבריים. 28 בני חדרה שנפלו בחודש זה.

בטקס קבלתי חוברת זיכרון עם תמונתו של אליהו. קוראת בו ואינני מאמינה. נאמר..נפל בניצנים ב8/6/48.....הובל למנוחות בניצנים.

הזדעזתי - הקפיץ אותי..התפרצתי. לא ולא אליהו, לא הובל לקבורה... הוא בקבר-אחים.

אז יצרתי קשר עם מגד" חטיבת גבעתי..די פחדתי בשל "צל הבגיזה לפי דף הקרב/ של אבא קובנר מחטיבת גבעתי שכינה את לוחמי ניצנים בוגדים והזכר רודף את כולנו כבר חמישים שנה. שני בת אילנה אחותו בחרה לכתוב על דודה אליהו ז"ל כנושא עבודה.

בעקבות עבודה זו נפגשה כל המשפחה, מגדול ועד קטון למסע במנהרת הזמן.

בעזרתו והדרכתו של יצחק פונדק תא"ל (מיל) מג"ד 53 בקרבות תש"ח.

"למדנו את סיפור הקרב, העלינו קווים לדמותו, על ימיו האחרונים, על שעותיו האחרונות.

הוא פעל כ"נשק", רץ מעמדה לעמדה תחת אש צולבת, העביר פצועים למרפאה. ניצב על המגדל

יחידי סירב, כי יחליפוהו לאחר שנמצא בעמדתו 24 שעות רצופות שם, נפל.

52 שנה, לא ידענו כי ביער גוליס " יד לנופלים". ראינו עץ על שמו.

משה מספר: "שאלתי את המג"ד, אתה יודע אתה תוכל להגיד, האם נכדי שנקרא אליהו, הוא על-

שם, בוגד ?? האם כך הסברתי את גבורת הלוחמים האם כך הבנת מדבריי!.

מספר המג"ד "בספרו חמש משימות" נפעם ונדהם התברר לי, כי גם אחרי שנים ממשיך הדף

הקרבי של אבא קובנר מחטיבת גבעתי לזרוע ארס ושנאה, כאשר הלוחמים הואשמו בהעדד

נחישות לעמוד מול אויב, ואפילו בבגיזה.

מפקדת גבעתי הטילה על קיבוץ ניצנים והלוחמים כתם כבד מאד,

חרף מסקנות הוועדה שמונתה עי" בן-גוריון.

בה נקבע חד משמעית, כי ניצנים לחמה ב7/6/48 ככל הישובים האחרים.

הדף המשיך לזרוע הרס.

הבנתי שיש לפתוח בהסברה מקפת לאלפי בני נוער חיילים ומבוגרים. הפעלתי את צהל, ביה"ס

לקציני חנוך. החיילים חויבו ללמוד קרב זה ולנתחו. דמותה של ניצנים לובשת צורה.

לנופלים ולמשפחות השכולות מתש"ח הוחזר אות הכבוד.

צירוף מקרים מוזר בשנת 2000 חמישים ושתיים שנים מאז שנעדר.

החודש, ביום ראשון נערך ערב ההנצחה ומורשת. שהוקדש כולו לזכרו של אליהו שרשוב.

בהשתתפות בני המשפחה ויצחק פונדק מג"ד 53.

היה ערב מרגש ומעורר מחשבות על מלחמת העצמאות וסיבות נפילתה של ניצנים.

אליהו שרשוב בן רבקה ודוד שרשוב

נולד ד" בשבט 15/01/29

10 ימים לאחר שיצא מביתו....ולא שב....

נפל ביום א" בסיון תשח" 08/6/48

מאת: רבקה בן-מנחם

אני פונה אליך,

כי היה לי הלכה לפני שהפגתי למה שאת אלפני לך על תוכנית דמיון הסיור
קבוצת אלומי על הינה מנוע השמיים, המשיג, הקנה.

אני חושב שהיום בערב בערב הוואני הקנייה מה עיריך מלמדת פקדונות ואלו
היא התקנתה. היום מלמדת לקונה היה קולם זה האומה, ה-עוצני,
התולה למה שהיו מיועלות התלמדה היא. הבלתי על מלמדת על כמה
מלמדת ויום לפני אצלך, המוסק מנוע לקונה האנוש קבוצת, ואלו המלמדת
פנים בלמדת עקסיון לפני אלו ו"לכמה שיום" לנסים המלמדת על היום
עקסיון - הלך עקסיון המלך לך, להיות הינה מוקדיות.

היה מנוע המלמדת אצל אנו, המעניק המלמדת מלמדת שני, למנוע עניק על כמה
הלך עניק המלמדת א אל היום חסרי יצל, חסרי נעק המלמדת המלמדת
כמה, וניצחו ואלו עקני אצלה למלמדת ללמדת - כמה ואלו
למנוע המלמדת קבוצת.

עליו למנוע על כמה המלמדת חסרי כמו "למלמדת" המלמדת ואלו המלמדת
מלמדת למלמדת, חסרי למנוע חסרי המלמדת.

היום מלמדת מה מנוע הקנה לקונה מלמדת מלמדת המלמדת - המלמדת היה
מלמדת. למנוע מלמדת מלמדת המלמדת מלמדת למנוע מלמדת מה היה לך
המלמדת למנוע מה "המלמדת המלמדת" ולמנוע המלמדת המלמדת לך
מלמדת, על אף הוא עניק המלמדת או מלמדת למנוע מלמדת. המלמדת לך
המלמדת המלמדת המלמדת מה, והמלמדת המלמדת המלמדת למנוע מלמדת,
מלמדת - מה מה המלמדת מה המלמדת המלמדת למנוע מלמדת.

ואני כן זה המלמדת המלמדת לך המלמדת מה המלמדת קול
המלמדת המלמדת לקונה היה לך - ואלו מלמדת למנוע מלמדת.

למנוע, ואלו לך המלמדת.

9/7/2000
א תמוז תשס"א
הבית - קאת-טרטוב
23/7/2000
ויאמרו צפנים

המפגש לנסיעה לחיפה יהיה ברחוב ירושלים 25. "בית-שרשוב" כתובת הידועה, רק לבני חדרה הותיקים. לכס, זה בית המועדון לחברי "הקהילה המוגנת" מטעם העמותה לקשיש. שם המקום עורר בי מיד זיכרון כאוב את הרצון לדעת, מה קרה למשפחה ומדוע נתרם הבית ??? הבית, כיום מלא פעילות: בחדר אחד ציוד של הטלוויזיה הקהילתית. "קו-קשר" בחדר נוסף.

א.י.ל (אגודה ישראלית לסכרת) מקיימת מידי שבוע ביום שלישי, מפגשים קבועים, והוצאות מפי רופאים מומחים. חוגים: לברינג", בולאות

בארון, מרכז החומר לעבודת "תיעוד-זיכרונות", החברות וקלטות הוידיאו. נקודת יציאה לקבוצת: הליכה לקשישים. פניתי אל משה ויסבורד בעלה של שושנקה והאחיות עזה ואילנה לספר על תולדות הבית וגורל המשפחה.

" דוד ורבקה שרשוב עלו לארץ בשנת 1920, לשפיה שם עבד כמסגר, בתם הבכורה שושנה נולדה. ב 1921 עברה המשפחה לחדרה. עבדה במחלבת סמסונוב, מגורים ממש ברפת ע"י הפרות. 1925 רכשו את הקרקע ברחוב ירושלים -תרנ"א(המיקום הנוכחי). תחילה נבנה חדר אחד, אותו דוד בנה במו ידיו.

לאט לאט עם התרחבות המשפחה נוסף כל פעם עוד חדרון. זה הבית בו גדלו שלוש בנות, והבן אליהו, שובב מטפס אל נקודות השמל. השקעים והתקעים הוגבהו בבית.

הרכיב ופירק כל דבר ויותר מאוחר אקדחים וכלי נשק. בגבור המאורעות התמכר כולו לטיפול בנשק אותם פירק ותיקן. בן 15 התגייס ל"הגנה"...סוד קטן מספרת אחותו אילנה "הייתי כל-כך גאה להיותי בין הכוודדים שהיו שותפים לו, זה "הסליק" שבנה במרתף הבית, שם עמל על תיקון כלי הנשק של הוגנה. בימי הויכוח באו"ם בשאלת ארץ ישראל. בקש אליהו להרצות בכיתה על צורתו של הצבא במדינת היהודים העתיזה גולל פרשת הצבא על שלוחותיו, השיב בהגיון רב לשאלות. מתיקו הציץ "כלי" בין ספרי הלימוד.

את השליש השני בלימודיו בתיכון גמר בקושי.

הוא וחברו עזבו את ספסל הלימודים, הקדימו בחודש את גיוסם.

"עד עכשיו לא רציתי ללמוד עתה פשוט אינני יכול אינני יכול..." (סיפור מורו א. זמרוני) פשוט... יצא מהבית... כי החיית משכה את תקוותו הכמוסה להיות חייל (נשק). אחותו הקטנה שהיתה בת 10 אפילו לא נפרדה ממנו.

בתל ליטווינסקי בטירונות פגש מ"כ בן חדרה חיים ארז שאמר לו "אתה תבוא איתי: כך הצטרף, כך גויס לחטיבת גבעתי גדוד 53 וירד לנגב מכתב אחד, מכתב יחיד שנכתב בדרכו הגיע,

ב 7/6/48 פתחו המצרים בהתקפה על משק ניצנים.

(מספרת אחותו עזה) פתע, באה ידיעה הוא היה שם בקרב ניצנים.

קבלנו מכתב אנונימי "בתקווה ובזיכרון תחכו- הוא בחיים"

עד היום איננו יודעים מי כתב זאת.

תקופה קשה כואבת...בין תקווה ליאוש...נעדר. בחדרה אין קבר ואימא מקנאה במי שיש לו מקום לבכות. ואולי אולי נפל בשבי.....

באופן מקרי כעבור שנה ב 1949 ראינו בעיתון מודעה גדולה

הזמנה ליום השנה-33 חללי ניצנים. 33 שמות... גם שמו. אליהו שרשוב...פעם ראשונה.

שחור על גבי לבן.

פנינו לקבוץ ניצנים מדוע, מדוע לא הוזמנו, להלוויות. באיזה זכות, מנעו מאתנו, אפילו, "שבעה" לא ישבנו.

האם אנחנו בניס חורגים, לא בני הקיבוץ. תשובתם זה תפקיד משרד הביטחון להזמין.

ומהם כלום, המשפחה הסתגרה בכאבה.

50 שנה פצע פתוח, איננו מגליד. אבא ואימא כבר אינם, גם שושנה הלכה לעולמה.

הגות אברהם אבינו
 על ספר שופטים
 פרק י"ד
 חזקוני

בשולחן

חזית הדרום

חסיבת גבעתי, מטה קרבי

ניצנים נסלה

עדיין חכר הדו"ח המהימן, טרם הגיעו לדינו כל הפרטים הנותנים רשות לערוך סיכום קרבי. לא כל שכן להרוץ משפט סופי, אי לך לא האשמה אנו באים להעלות, אלא אמירת דבר, שהשעה מחייבת מל אסמנות העלולים להתרגש עלינו בימים הכאים, בשעה הקרובה, אם גם יהיה צורך נוקב ואכזרי, המות הוא להגידו כבר עכשיו נוכח סכנת הכאות: נפילת ניצנים — בשולחן הוא בשלוק חמור, והכשלות לא בנפילת הנקודה.

לא הראשונה בנופלים היא ניצנים: כי מועטים מול רבים עמדנו, כי דלים מול כבדי ציוד היינו.

כי אזרחים מתגוננים מול צבא פולשים סדיר נערכנו.

כי נקחה בודדת ומבודדת עמדה מול בסיס של טור מסורתי, היא לא האחרונה שתינגף, עד לא נבשיל בכוח ציודנו ההולך וגדל, כדי הפעלת מלוא המחץ של הצבא העברי לקסול את האויב עד חורמה ולשחרר ישובים מבודדים מהתקפת טור, ערים — ממחד פצצות, ואדמת ישראל כולה — מפולשים ואויב.

כי תבוא שעת העדיפות המלאה, והיא קרובה לבוא, קרובה מאוד.

אולם עד עת, עד אז, לא נחדל מלהכות את האויב — לבל יקדימונו להשמד — ביד חזקה, בתכונת רכה, בכוח האינברסיה, בכוח תירוץ הנפש, בכוח העוז העילאי של איש המגן העברי:

כמעטים מול פולשים רבים.

כדלים מול אירי האינטרבנציה.

ולא יכלו לנו, אל חומת רוחו הבלתי-נכנעת של איש המגן העברי נופצו עד עתה כל מזימותיו של האויב, אדמת מדינתנו הקמה בידינו היא, ויתרה מזו.

ואם יש והאויב נגחשוליו גבר לחנוכה על ישוב קטן ונצור — הוא שילם במאות רבות של חללים, עד כל אבן בודדת שלנו הוא הקיז מדמו, הוא נאלץ לחשוב ולחשב את מחיר, וצחונותיו וחח השבוננו, בניצנים עלול היה האויב, לראשונה, ללמד — דבר חמור ומפתיע — כי אפשר לו לשבור את חומת ההגנה של ישוב עברי תוך שעות ספורות, להכניסו ולשבות את לחמיו.

הלחמים בחזית הדרום, היילי החסיבת, מגיני הישובים! שעת הכניעת של ניצנים — היא שעה של צער רב ושל חשבון נפש עמוק ונוקב — וחשבון נפש שלא אומר: בית — אין מגינים על תנאי הגנה — משמע: להכין את ההגנה. להכין: בכל כוחות הגוף והנפש! ואם יפקיד הגורל:

טוב ליפול בחפירת הבית מלהיכנע לפולש רצחני.

להיכנע — כל עוד חי הגוף הכדור האחרון נושם במחסנית — חרפה היא! לצאת לשבי הפולש — חרפה ומות!

זאת ועוד:

בעשרות קרבות, מבחנים ומבצעים, בדם חללים נופים ויקרים, קנינו את האמונה והבטחון הזה, כי אנחנו יכולים לעמוד מועטים מול רבים, בנשק קל ביד נאמנה — מול ציוד כבד ביד שכירים, בבקבוק-מולוטוב ביד נדעה — מול סגק עיור, כל עוד לא התערער בנו בטחון זה — ששורשו אמונה בהכרת האדם העברי הסגן על ביתו — לא יוכל לנו האויב, לא יוכל!

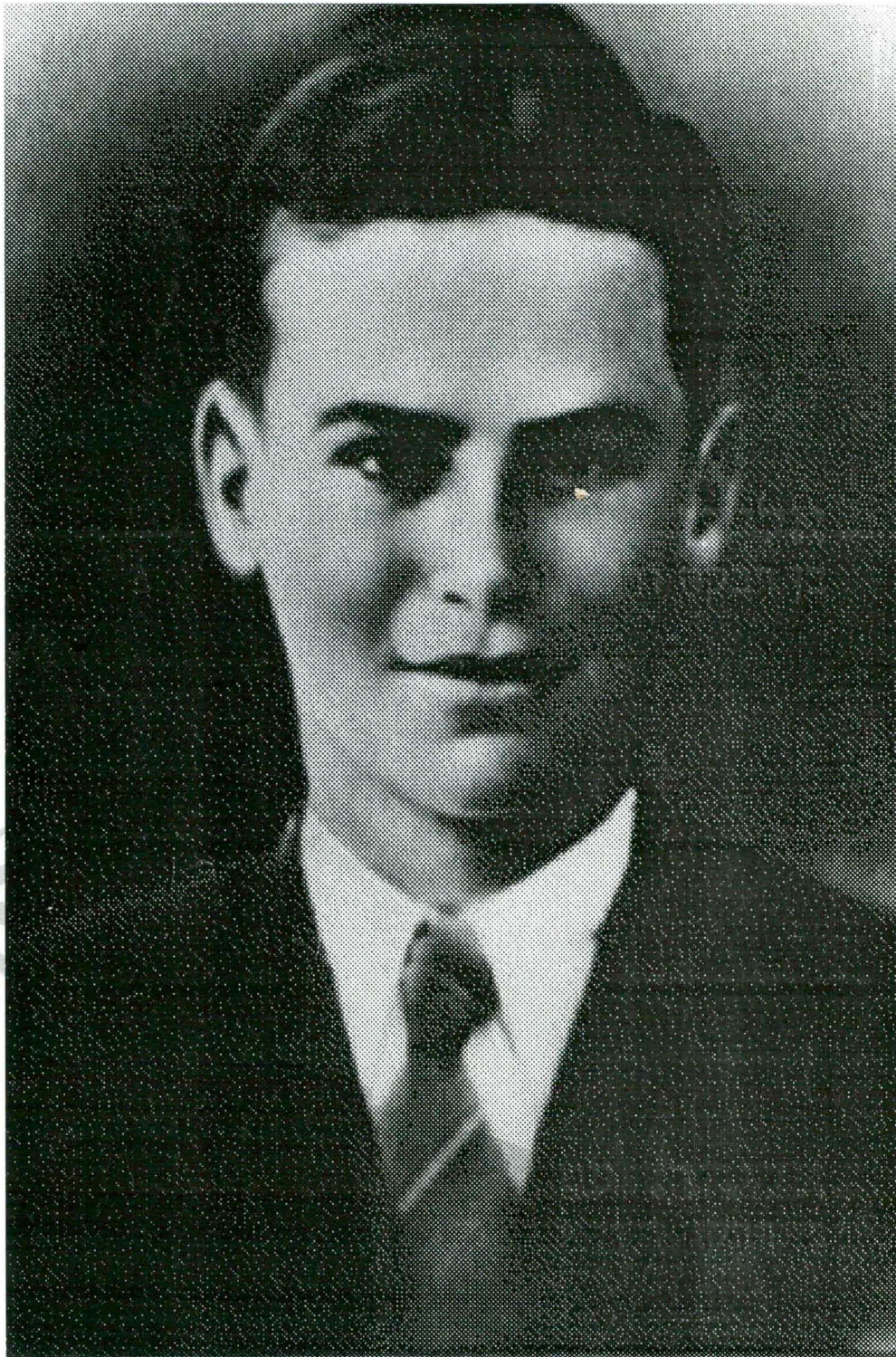
וככל שנחמיד לעמוד בכל גקודה ונקודה, וככל שנקיו את דמו של המתקיף אל עמדות המגן שלנו — כה תקצר הדרך, כה יקרב יום המחץ העברי הגדול.

רק ללחום, ללחום וללחום! בכל האמצעים, בכל התנאים, בלי תנאי, בלי השכון — בכל כוחות הנפש — כי לנו הנצחון וערוכ הוא.

יד לבנים - חדרה

אליהו שרשוב
בן רבקה ודוד שרשוב

15/01/29
08/06/48

ד' בשבט תרפ"ט
א' בסיון תש"ח

נולד ביום
נפל ביום